

A ROIG

ERRER

RUBIO

PINYOL

ENRICH

ELIAS

DALMAU

“EL PUNT DE LLIBRE”

Un conte de Sant Jordi

anoiadiari•cat

Al carrer en paper

anoiadiari.cat publica un conte escrit per set autors anoiencs en motiu de Sant Jordi

No tenim accions de la indústria paperera ni hem decidit canviar la filosofia del diari. De cap manera. Avui, en motiu de la diada de Sant Jordi, patró de Catalunya, des del diari digital anoiadiari.cat [<http://www.anoiadiari.cat>] hem volgut retre també un homenatge a aquesta tradició tan nostra del dia del llibre i la rosa, sortint al carrer d'una manera més propera i més palpable.

Finalment avui, en primícia, anoiadiari.cat treu al carrer el conte de Sant Jordi 'El punt de llibre' que hem anat publicant capítol per capítol al diari i que ha estat elaborat per Teresa Roig, Jordi Ferrer, Mireia Rubio, Joan Pinyol, Maria Enrich, Pep Elias i Antoni Dalmau, tots ells escriptors amb arrels anoiencs, que han cedit part del seu temps i del seu talent en narrar una història especialment per a aquesta Diada. A continuació en podreu fruit.

Amb aquesta edició impresa volem mostrar el nostre més gran respecte per totes les publicacions impreses, siguin llibres, revistes o diaris que es fan arreu del país. La nostra funció informativa, que portem a terme cada dia des de la Xarxa, ha volgut, encara que sigui només per un dia, sortir de les pantalles i afegir-nos a aquesta festa al carrer, i compartir, unes hores, l'olor de tinta i paper. Bona Diada!

"EL PUNT DE LLIBRE"

Un conte de Sant Jordi

Diuen que és el pensament, la capacitat de raonar, el que distingeix a l'espècie humana de qualsevol altra. Ja sigui animal, vegetal o extraterrestre. Però la Carme Cardona no ho creu pas. Per ella, és la possibilitat de comprensió, l'enteniment, el que ens fa humans i no peixos, per exemple. Això, i el fet que nosaltres podem llegir.

Perquè la Carme Cardona és una lectora àvida; un espècimen en perill d'extinció que devora, incansable, un llibre rere l'altre. Poemes, novel·les, contes, biografies,... És addicta a la paraula escrita; als eufemismes, les al·legories, els pleonasmes i les concatenacions. Qualsevol recurs mínimament literari, desperta en ella una ànsia voraç... Amb el temps, tot sigui dit, part de la lectura que es cruspeix queda oblidada; només allò especial sobreviu per acompanyar-la en el viatge. I aquest és el cas del llibre en qüestió. El que la Carme Cardona llegia aquella tarda i que va canviar la seva vida per sempre- amb un gir d'allò més inesperat...

No va veure com en James s'acostava a ella de puntetes. Sols podia sentir el vent. Al carrer, esmunyint-se per sota les cortines, entre els seus cabells... Amb un sospir, va cloure els ulls, deixant-se acaronar pel record. I, aleshores.

Va ser al final de la plana, enmig d'un punt d'inflexió, que va entrebancar-se. Tan immersa estava en la lectura, que ni tan sols s'havia adonat que caminava de memòria. I just en aquell moment de la novel·la- ni abans, ni després- a punt de passar pàgina, va topat amb un desconegut enmig del carrer.

- Perdona...- va excusar-se, plegant el llibre del terra.
- Ha estat culpa meva.- va corregir-la ell. I abans d'allunyar-se a corre-cuita, va entregar-li un tros de paper, afegint.- Li ha caigut això...

La Carme Cardona no va poder estar-se'n. *T'estimo*, va llegir en veu alta. *T'estimo*, va repetir, com si fos el primer cop que sentia aquella paraula i encara no l'entengués.

•

I, aleshores va tornar a la lectura, però va abandonar-la de seguida per tirar el cap enrere amb els ulls tancats i la intenció d'escoltar el desconegut, volia sentir-lo com s'hi repensava, tornava a ella i li dirigia novament la paraula, amb qualsevol excusa de mitjancera. Però no, tot era fantasia i només va escoltar les seves passes que s'anaven allunyant carrer enllà, fins a desaparèixer. Abans de continuar, va donar un cop d'ull a les entranyes del llibre, una pàgina a l'atzar, *no podràs fugir* de va llegir-hi. Amb un cop sec va tancar-lo i va seguir endavant, que no tenia tot el dia. Cal espavilar-se, li advertia un cartell publicitari al davant dels nassos, la vida no és fàcil i no és cosa de somiar truites.

Havia de seguir endavant, però va girar a l'esquerra, sense saber per què, sense acabar-ho d'entendre perquè el que tocava era anar endavant, a la feina. Devia ser la mateixa força que a la cantonada següent també va fer girar la Carme Cardona a l'esquerra, i llavors no es va sorprendre de llucar-lo a la llunyania, al cap del carrer, caminant i llegint, sense adonar-se del món que els envoltava, del risc evident de col·lisió. Ella va seguir endavant, sabia que toparien, podia evitar-ho, però no ho va evitar, va seguir caminant fins que van topar de nou. Ell es va espantar i li va caure el llibre a terra. Avergonyit va acoitar-se de seguida a recollir-lo, sense mirar en cap moment qui tenia al davant. Va disculpar-se de terra estant, va posar-se dret d'una revolada i va envermellir quan va reconèixer la seva interlocutora.

- Perdona –va dir ella-, aquest paper que m'has donat abans no és meu.

•

- No és teu...?

Semblava realment sorprès; la vermellor de les galtes es va atenuar de cop, i la Carme fins i tot hauria assegurat que havia empal·lidit una mica en llegir les dues paraules escrites al paper.

-És una nota adhesiva. Potser estava enganxada entre els fulls i encara no l'havies vist, però ha caigut de dins del teu llibre.

La hi va tornar amb un somriure tímid i va rematar l'observació amb força tranquil·litat.

- Al cap i a la fi, és de la biblioteca, no?

- Sí, és clar...

Ara la desconcertada era ella. Havia agafat en préstec la novel·la amb certa recança, però resignada a satisfer la seva excitable curiositat. Li havia caigut a les mans pràcticament de casualitat i en desconeixia l'autora. Pel títol, l'obra li va semblar pretensiosa, i per la sinopsi, poc original. Si no fos perquè estava immersa, des de feia dies, en un treball de recerca sobre les dones artistes vinculades a la Generació del 27, eclipsades pels seus companys, majoritàriament poetes, no hauria fet cas de les recomanacions de la Júlia, la bibliotecària.

- És una autora oblidada; caldria fer-li justícia algun dia.

Així doncs, era la seva especialitat.

I el cas és que el llibre l'havia entusiasmada des de la primera pàgina; li estava retornant part de la passió perduda durant les darreres setmanes de capficament en la investigació. A mesura que el llegia, contagiada per la força de la protagonista, recuperava l'afany per desvetllar l'amagatall i l'esperit creatiu d'aquelles dones. A més, l'empenyia a deixar-se guiar per la seva intuïció; era l'instint el que l'havia conduït al retrobament amb el desconegut. Volia mirar-se'l de fit a fit. I ho va fer tot llançant una suposició.

- Potser algú ha perdut un punt de llibre valuós... De vegades ens deixem l'ànima entre els llibres.

I en aquells ulls castanys, que no li eren gens indiferents, va reconèixer una mirada furtiva que un dia s’havia creuat, com un miratge, entre els prestatges de la biblioteca.

•

No era pas la primera vegada que li passava. En altres ocasions, després d’immersions extraordinàries en trames narratives diverses, havia arribat a creure de debò que alguns dels personatges de les novel·les que havia retornat a la Júlia, s’havien creuat amb ella dins la biblioteca, com si volguessin reclamar físicament la seva part de record abans que es fonguessin en els paràgrafs del passat.

La Carme Cardona estava feta un embolic i tampoc no va saber retenir el noi dels ulls castanys de cap de les maneres. Després de veure com s’allunyava altra vegada de la seva vida, va mirar aquell punt de llibre i en descobrí un detall que obria un nou ventall de possibilitats.

La tinta de la inscripció amorosa no estava seca del tot. Fos qui fos la persona que hi havia al darrera i la intenció amb què havia declarat el seu amor per algú, era prou evident que havia estat la darrera que havia tingut la novel·la en préstec.

- No em diràs, Carme, que ja l’has llegida i en vols una altra? –va deixar-li anar la Júlia així que la veure-la entrar de nou a la biblioteca-. Però si només fa mitja hora que te l’has endut!...

- No l’he acabada encara –va respondre-li ella-, però voldria saber qui va agafar en préstec aquest llibre abans que jo...

Tot plegat era tan recent que a la Júlia ni li calgué comprovar-ho a l’ordinador.

- No fa ni una hora que me l’ha tornat en Juliú, un jove romanès que forma part del club de lectura fàcil i que no fa ni un any que va arribar al nostre país. És un usuari diari de la biblioteca i un lector tant o més voraç que tu, Carme. No el coneixes? Acostuma a enllestir els llibres en dos dies, però quan li vaig dir que eres la següent en la llista d’espera per a aquesta novel·la, la va llegir

en un sol matí, com si no volgués fer-te esperar. És estrany, no trobes?

La Carme ho va trobar misteriós. Un quart d’hora després, s’assegué en un banc del parc central de la vella ciutat i repregué la lectura de la novel·la, ara de manera més apassionada. Fins que els seus ulls, àvids d’acollir tota mena de paraules, toparen amb una inscripció a llapis sota el títol de la tercera part del llibre. Aleshores sí que no va tenir cap dubte que la festa es feia per a ella. “He de conèixer aquest tal Juliú!” pensà mentre un pardal se li acostava arran de peus per pinçar el trosset de pa que li acabava de regalar l’atzar.

•

Seguia llegint, però de manera absolutament mecànica. Les paraules li sonaven com formes buides, sense sentit. El seu cap donava voltes i més voltes: qui era aquell Juliú que li havia escrit un “t’estimo” amb ploma i un text ple d’amor amb un llapis? Refinament i simplicitat, seguretat i dubte, permanència i fugacitat. Tants matisos tenia l’amor! Però qui era? Com podia conèixer-la tan bé? Era el noi que, amb un somriure d’orella a orella, feia dos dies li havia obert la porta de la biblioteca per deixar-la passar? Era l’altre jove que va sorprendre observant-la amb mirada enigmàtica des de l’altre costat de la llibreria? O eren aquells ulls castanys que li havia semblat reconèixer i amb qui s’havia topat feia tan poc? La Carme, acostumada a la fantasia, deixava volar la imaginació i ja es veia davant d’un jove, educat i culte que l’esperava amb els braços oberts i els llavis àvids de besades. Només la primera paraula d’aquell text breu, li frenava la fantasia i la feia retornar a la realitat: “carinyo”. Com li havia pogut dir “carinyo”, a ella? Que no sabia que era ridícul, cursi, poc poètic i, a més, es tractava d’un barbarisme espantós?. “Això darrer, va pensar, no té per què saber-ho, és clar. Si tot just va al club de lectura fàcil...”

En aquell moment li va sonar el mòbil:

- Saps quina hora és? –va dir una veu autoritària- Fa exactament deu minuts que hauries d’haver arribat! Què t’ha passat? T’has tornat a enganxar a una altra novel·la o què?

- Com? Què? –es va sorprendre la Carme mentre es mirava el rellotge-. Ostres! Ho sento! Se m’ha fet tard!

- Però vindràs o no?

La Carme va dubtar un moment:

- Sí, sí... és clar que vindré...

Llavors es va quedar tallada. Molt a prop seu acabava de sentir una presència. Algú se li havia acostat i l'estava observant des de darrere seu, n'estava convençuda. Va passar-se la mà pels cabells curts com si volgués arrabassar aquella mirada clavada. Es va aixecar i es va girar lentament. Tenia un pressentiment.

- Carme! Carme! –cridava una veu metàl·lica pels minúsculs foradets del mòbil-. Que no em sents? Eh! Carme! Et passa alguna cosa? Car...

Quan el va veure allà, tan a prop, li va fer un salt el cor. Per uns moments, va quedar-se paralitzada, sense alè. El mòbil li va relliscar i, en caure a terra, va emmudir.

Es van mirar en silenci.

- Tu? –va poder articular ella finalment.

•

- Perdona, no volia espantar-te –va dir ell mentre li recollia el telèfon. Era el tercer cop en poca estona que tenia davant seu aquells ulls castanys. La primera vegada havia estat un accident, però la segona l'havia provocat ella mateixa i ara tampoc feia pinta de casualitat.

- Tu, tu ets el Juliú? –va farfallejar sense acabar de ser conscient que aquella pregunta marcava una cruïlla de camins.

- Juliú? No, ho sento. Em dic Gerard. De fet, només volia saber si havies aclarit el misteri del missatge. T'he vist i no me n'he pogut estar. Perdona la tafaneria, però encara no m'ho he tret del cap. Fins i tot ho he explicat a la meva dona i també li ha semblat una història apassionant. Digna d'un relat.

La Carme va comprovar que, contràriament al que ella creia, el seu desconcert encara tenia marge de creixement. I de sobte es va sentir ridícula davant d'aquell semidesconegut a qui havia arribat a confondre amb un admirador secret. Se'n va acomiadar amb un to que volia ser simpàtic, però que no va resultar gens ortodox i, d'esma, es va refugiar en un banc del parc.

•

Estava acostumada a llegir relats, però ara semblava ben bé que era ella qui en protagonitzava un. I, com una novel·la d'aquelles que no podia deixar de llegir, aquesta història la tenia atrapada. Per això necessitava resoldre totes les peces que encara no encaixaven. I l'únic que se li va ocórrer, després de rellegir per enèsima vegada els dos missatges, va ser tornar a la biblioteca.

Quan hi va arribar, la Júlia parlava per telèfon i anotava alguna cosa en un tros de paper. Amb un gest, va convidar-la a seure mentre, simultàniament, precipitava el final de la conversa. Després de penjar, va tancar la ploma que havia fet servir i va deixar-la just al costat del llapis que hi havia damunt la taula. Va ser un gest mecànic i sense premeditació que, tanmateix, va clicar algun interruptor en el cervell de la Carme.

Fins aquell moment la Júlia només era un personatge secundari en aquella trama, però resultava que tot plegat havia començat amb un “t'estimo” escrit amb ploma i una declaració escrita amb llapis... Era, en tot cas, una intuïció que encara havia de fer el seu camí.

Va instal·lar-se en un seient buit proper al taulell que presidia la Júlia, llavors estranyament feïnera, com si li calgués dissimular una torbació ben perceptible. La Carme sabia que arribaria tard a la feina i que la tornarien a esbronar, però li era absolutament indiferent: ara més que mai, creia trobar-se en una cruïlla de la seva vida i no volia equivocar-se de camí com tantes altres vegades.

Ben aviat, quan va ser capaç d'endregar idees i emocions, va veure clar que, encara que pogués semblar-ho, no era pas ella la destinatària d'aquell punt de llibre tan breu i tan ardent, i d'aquella inscripció amorosa escrita sota el títol de la tercera part del llibre. L'autora d'aquelles paraules enceses no era altra que la Júlia, que de tant en tant li adreçava una mirada furtiva, com si temés que aquella lectora voraç que seia al seu davant acabés trobant el desllorigador del seu misteri. Havent arribat a una conclusió tan sorprenent, va ser llavors la Carme que va contorbar-se uns instants, davant la perspectiva que fos ella la destinatària d'aquelles endreces amoroses de la bibliotecària. Per ventura la Júlia l'estava festejant a ella? Era una perspectiva que mai no havia contemplat i per a la qual no se sentia preparada...

De seguida la Carme va comprendre que no, que en realitat ella havia arribat tard a una peripècia amorosa que corria el risc d'interferir. La Júlia havia escrit

aquelles proclames d'amor per a en Juliú, el jove romanès del club de lectura fàcil, i aquest, fos perquè s'havia desentès d'aquell requeriment tan explícit, fos perquè s'havia precipitat a tornar l'exemplar tan de pressa, no havia retirat el punt de llibre.

La Carme va somriure. Potser la Júlia se sentia incòmoda pel fet que algú pogués arribar a descobrir-la, però això ja no era assumpte seu. La història de la bibliotecària i el romanès, tant si estava cridada a un desenllaç feliç com si no, no li interessava gens ni mica. Ella tenia altra feina i, sobretot, una causa personal a perseguir.

Sense aclarir-li les seves deduccions, va tornar a la Júlia un llibre que, tot d'un plegat, havia deixat d'interessar-li. Un llibre que l'atzar havia vinculat a una història sentimental que no era la seva. Va baixar tranquil·lament les escales i es va sorprendre del xàfec inclement que queia damunt la plaça deserta. Es va cordar la jaqueta i va sortir a la intempèrie armada d'una convicció indestructible: enllà de l'aiguat i la tempesta, per aquells carrers humits d'una ciutat poblada de rostres anònims, hi havia un home que es deia Gerard i que tenia els ulls castanys que l'esperava en alguna cantonada de la vida. Era un home casat, certament, però la Carme no tenia cap pressa. Un dia acabarien trobant-se, ara n'estava ben segura, i no hi hauria vincle ni pluja que pogués deturar l'embat d'aquell sentiment abrusador que l'empenyia...

ELS AUTORS

Teresa Roig. Col·labora des de jove en publicacions i ha obtingut diversos premis literaris pels seus contes, editats en tot tipus de mitjans i reculls. La seva primera novel·la, *L'herència de Horst* (Alisis, 2007), va permetre'ns descobrir una veu literària nova i prometedora en català, essent reconeguda per crítica i públic amb el Premi Setè Cel 2008. Ara, amb *Pa amb xocolata* (Alisis, 2008), ens demostra novament la seva habilitat per entrellaçar suspens històric amb històries humanes i properes, d'herois anònims que encarnen valors universals.

Maria Enrich. Professora de llengua i literatura catalanes durant molts anys a l'Institut Pere Vives Vich. Forma part del Consell de Redacció de la "Revista d'Igualada, segona època". Autora del llibre "Josep Romeu i Figueras, l'intel·lectual i el poeta" i d'altres assaigs sobre literatura actual i també d'una dotzena de llibres de literatura infantil i juvenil d'entre els que destaquen la trilogia *La Tona, la Tina i jo, Tres amigues i un estiu, És llaminera, la Nata i Rut*, sisplau! Actualment és Regidora de Cultura i Festes de l'Ajuntament d'Igualada.

Jordi Ferrer. Ha publicat, en paper, el llibre de contes *Treball de camp a Ciutat Privada* (2005), la novel·la *En cerca del tremp perdut* (2007), tots dos a Emboscall, i contes en revistes i llibres col·lectius (alguns firmats amb el nom 21x21). En format electrònic, les obres de teatre *Casa adossada, L'Alba i el becari, i El Cant dels ocellsstuka*.

Pep Elias. Pep Elias es dedica professionalment a la normalització lingüística i al periodisme. En l'àmbit literari, imparteix tallers i cursos d'escriptura creativa. Va ser promotor de l'editorial El Viatge de la Literatura i és membre del col·lectiu Escribidors. Ha publicat "*Literalment incapaç de matar una mosca*" (Premi Rei en Jaume 2005), obra que acaba de ser editada també en format audiollibre per l'editorial igualadina Llibres de Veu. És coautor del llibre "*IHC, de l'Àstòria a les Comes*" i va ser finalista del Premi Víctor Mora de Narrativa Breu amb "*El darrer glop*".

Mireia Rubio. Llicenciada en Ciències de la Informació treballa com a periodista des de 1995, actualment a l'emissora municipal Ràdio Nova. Ha estat redactora del diari *Regió7* i del *Diari d'Igualada*. Ha treballat a la Fundació Cal Ble. És membre fundadora del moviment de cooperació Baula, Comitè Óscar Romero de Santa Margarida de Montbui i col·labora amb diferents entitats de l'Anoia. Forma part de l'associació Escribidors. En aquest col·lectiu dona a conèixer els seus primers relats inèdits: *Muñeca Rusa, Cicatrices, La adició de Artura...* La seva primera novel·la (2007) *El abrazo naufrago*.

Antoni Dalmou. Llicenciat en dret, ha estat regidor, president de la Diputació de Barcelona i vicepresident del Parlament. Col·labora en diversos mitjans de comunicació, com El Periódico o anoiadiari.cat entre altres, al programa Els matins de TV3 i a Catalunya Ràdio. És fundador i director de la Revista d'Igualada així com professor de la facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Ramon Llull. És autor de setze llibres entre ells *Cartes a un jove polític. Què pots fer pel teu país* (2000), *Els càtars* (2002) o *El cas Rull. Viure del terror a la Ciutat de les Bombes* (2008).

Joan Pinyol. Catedràtic d'ensenyament secundari, articulista d'opinió i escriptor. Autor de diversos reculls de contes, microcontes i de novel·les infantils i juvenils, imparteix també tallers dedicats a aquests gèneres en biblioteques i instituts. La seva passió per la literatura va néixer de la relació epistolar que durant deu anys va mantenir amb Pere Calders. Ha estat guanyador de diversos premis al Principat, al País Valencià i a les Illes Balears, entre els quals destaca el XLIII Premi Recull de Narrativa "Joaquim Ruyra" per *Pilota de set* (Proa, 2008).

anoiadiari.cat el diari digital de la comarca

Més de 3.000 visites diàries / Més de 2.100 comentaris / Més de 700 subscriptors / Més de 40 col·laboradors: Ada Jover / Ana T. Dupouy / Antoni Dalmau / Axana Ivanko / Carles Maria Balsells / Cristina Closa / Cristina Domènech / Daniel Vilarrúbias / Darius Solé / Enric Solà / Francesc Ricart / Francina Cirera / Henar Morera / Irene Dalmases / Jaume Farrés / Jaume Ortínez / Joan Requesens / Joaquim Solé-Vilanova / Jordi Marcé / Jordi Quintana / Josefa Morón / Josep Alert / M. Teresa Miret / Manel Burón / Mar Aguilera / Marc Sendiu / Maria Guixà / Marta Bartrolí / Marta Vives / Montserrat Tomàs / Olga Solé / Oriol Gabarró / Pep Solé / Rosa Mata / Saidou Diao / Santi Carbonell / Teresa Roig / Toni Olivé / Xavier Badia / Xavier Cuadras / Xavier Homs / Paranoia Accions / Proposta Capsetmanal / Punt de llibre.

Edició: Anoiadiari.cat
Disseny i maquetació: **espaiGràfic**
Impressió: **Unigràfic**
Dipòsit legal: **B-12858-09**

Els drets dels textos són dels seus autors. Prohibida la reproducció total o parcial d'aquesta publicació sense autorització expressa dels seus autors.

 Comenta-ho

TERESA

JORDI F

MIREIA

JOAN P

MARIA E

PEP E

ANTONI D